

СВЕТИ ГЕОРГИ СЖДНИКЪ

Разлюлѣла се е хала,
разлюлѣла, разиграла
надъ земята, надъ морето,
помрачила е небето.

Халата е младъ светия
съ врано конче доралия.
Конче вѣе златна грива,
свети Георги въ рай отива,
а по него викомъ вика
негова сестра Иглика:

— Що ми бързашъ, братецъ мили,
що ми бързашъ въ небесата?
Вижъ едвамъ сж се покрили
съ цвѣтъ и листи дървесата...
Чакай ме вѣнецъ да свия
да го дамъ на млада Бога

Отговаря младъ светия:

— Да те чакамъ азъ не мога.
Помнишъ ли, на младостъ бѣше,
въ село механа държеше,
всѣка винена окица
ти доливаше съ водица.
Затова, добре туй зная,
ти не ще отидешъ въ рая.

Конче вѣе златна грива,
свети Георги въ рай отива,
а по него викомъ вика
неговата стара стринка:

— Я почакай, мой драгинко,
прохортувай ми да зная,
ще отида ли вѣвъ рая!

Младъ светия се обръща,
стринки галено отвръща:

— Помнишъ ли на младостъ бѣше,
ти на чужди станъ тъчеше.
Само соль и хлѣбъ ядѣше,
но случеше ли се гнила
преждата, ти своя свила
намотаваше въ кросното
и довършваше платното.
Затова сега съсь мене
Господъ въ рая ще те вземе...

Калина Малина

